

Publicerad 2017-02-14 19:31 av Missbruksbarn

Den är lång, brutalt ärlig och fruktansvärt tragisk. Men detta berättar om mitt liv post-alkohol och post-droger som jag levtt för att jaga efter känslor som egentligen inte finns.

En odysse i mänsklig lastbarhet

Del I – En studie i verklighetsflykt

Du vaknade upp i en kavalkad av drogutlösta mardrömmar
där linjen mellan verklighet och dröm blivit så tunn att du ibland trampade igenom
och plötsligt inte visste om det du såg verkligen var på riktigt,
som en kafkaesk tolkning av René Descartes där du var Josef K
och du kunde inte hitta ut ur din egen hjärna som gjorde allt
för att skada dig,
när morgonen kommer så glider du ut och in mellan dröm och verklighet
så många gånger att du tvingar dig själv att vara vaken
för att du inte skall förlora greppet, för att efter så många gånger
så känns det inte som att du vaknar när du vaknar
eller som att du somnar när du somnar
och drömmar känns mer som minnen och minnen känns mer som drömmar,
och när du ligger i mörkret,
ögonblicken innan du träder in i drömricket
så kan du ibland svära på,
att du kan höra,
hur någon talar,
långt, långt, långt, långt
bak i ditt huvud, men du har för länge sedan slutat att kämpa emot rösterna
för vad du än gör så är de alltid kvar där nästa natt när du kämpar för att inte höra dem.

Du har sett människor bättre än du,
människor starkare än du,
människor vackrare än du förföras på samma vis som du
så hur skulle du egentligen kunna klandra dig själv när du
ung och dum och sexton år testat på att läppja på livets nektar
och,
ingen kan väl döma dig för hur du överväldigades, hur du gladdes av känslan
av att inte behöva tänka, av att inte behöva ha någon mening,
av att äntligen kunna existera på dina egna villkor,
om du bara hade vetat,
om du bara hade vetat vad det skulle leda till, denna första känslöströmning,
du grät och du skrattade och grät och skrattade i ett orgiastiskt vulkanutbrott
som spydde ut känslor starkare än de känslor du någonsin känt förut,

om du bara hade vetat,
men hur skulle du kunnat veta
att du skulle viga ditt liv åt att återuppleva denna första gång,
men aldrig lyckas.

Du fann dig själv alltjämt i dränkt i en doft av surt vid
under en himmel som obarmhärtigt dömde dig med sina tusen ögon
och brasan brann alltjämt
medan stjärnorna badade i sjön och ni satt där
till dess att vår blivit till höst för att ni inte visste bättre
än att se hur världen föddes för att sedan se hur den dog igen,
bland människor du visste att du aldrig ville skiljas från,
bland människor som du visste att du inte skulle känna på din dödsbädd,
bland människor som du aldrig ville träffa igen blev du förförd igen
och världen försvann för ett ögonblick,
men, egentligen, vem kunde klandra dig? vem, vem, vem, vem, vem,
vem kunde egentligen klandra dig
för du var ju full, så full som alltid och du stod nere vid en sjö
intill en grillplats bland dansande kroppar på ett dansgolv av gräs
kantad med uppkastningar, människor grät förtvivlat, glatt, ångestfullt
om vartannat och där stod ni och lät röken omfamna era hjärnor
till dess att ni blev så bekväma i tanken på att dö att era egon
upplöstes och du hade aldrig tidigare mått så bra. I efterhand så tänker du alltid
”vi var ju så unga då, och ungar vet aldrig bättre än att förstöra allting”
och ni var unga, alla, så unga,
och det enda tidsfördrivet var att slösa bort er tid
på en gräsmatta, intill en sjö, liggandes tätt intill varandra
med en påse vin på magen,
du kräktes på en brygga och önskade att du skulle slukas av avgrunden omkring dig
men ångrade dig när du såg utsikten där ljuset från staden
skapade ett parallellt universum under vågorna.

Du förstod det inte då
det gjorde ingen,
men ingen förstår
när man är ung,
att det finns saker
som är
farliga,
farligare än någonting annat
var er längtan, er längtan efter att komma bort,

utan att veta var, varför, eller hur,
allt ni visste var att ni ville komma bort
och,
uppleva någonting större, det som alkoholen erbjöd
en känsla av att vara någonting, du aldrig kunde vara utan alkohol
spritens är en vacker älskare, en bitter fiende och en lögnerska
utan dess like.
Så,
egentligen,
vem,
vem kunde klandra dig när frestelsen kom i form av en liten bit papper
dränkt i batterisyra och kemikalier du inte en visste fanns
som fick dig att känna smaken av färgerna som dansade på väggarna
och se musiken som fick din hjärna att sväva ut ur ditt kranium,
då tid och rum försvann, där du kröp in i dig själv
och kom ut på andra sidan din hjärna där allting
var omvänt
och dina ögon rullade upp längst med väggarna
och blommorna i mattan vajade likt sjögräs och du vandrade på havsbotten
med delfiner, valar och svärdfiskar som dansades
sjöng tillsammans med din hjärna och
färgerna, åh färgerna, som dansade längst med väggar och tak och golv
och väggarna som inte betedde sig som de skulle när de talade till dig
och madrassen på golvet som slukade era fötter när ni
panikslaget skrattandes sprang över den likt ett barn
som räds vågorna när de kommer närmare hennes fötter,
dina tankar flätades med vinden som skakade om träden utanför
som ändrade form och färg när du blinkade
och du försökte förtvivlat hålla tag i en av dem tillräckligt länge för att minnas
men den flätades in i nästa lika snabbt igen
och du uppslukades av den som om tanken vore din hela värld
till dess att en till kastade sig över dig
och du försvann i dess svallvågor
likt skummet som lägger sig tjockt och
poröst intill en bit tång på en vacker strand
på en ensam ö där ingen längre njuter av färgerna,
du fann dig i slutet på mitten av en korridor
och när du vände huvudet åt varje sida
så kröp den längre bort till dess att du var tvungen
att börja jaga väggarna så att de inte skulle försvinna,
men när du ställde dig upp så fick du svindel

och färgerna som dansade vid dina fötter
jagade dig åt rätt håll så att du äntligen,
äntligen,
äntligen,
kunde finna väggen igen.

Du fann dig själv igen
i en värld du levt i hela livet
som var densamma,
men så annorlunda,
och du såg ner på dina händer, som var dina händer
men du kunde inte känna igen linjerna över dina handflator,
du blundade, och rörde vid ditt ansikte, stilla,
för att lugna ner ditt panikslagna hjärta
men du rörde inte vid ditt eget ansikte
även om
du kände dina fingrar över din näsa
dina ögon,
din mun,
dina kinder,
så var det inte ditt ansikte du rörde vid
och du kände då,
hur någonting skavde, i din tanke
hur dina hjärnhalvor, på något vis, hade separerats
och du försökte desperat flytta dem till sin rätta position
men du kunde inte greppa tag om tanken, varken
med dina fingrar, eller
ditt sinne,
någonting hade förändrats och allting var plötsligt främmande
du kunde inte känna igen ditt eget ansikte i spegeln längre
din röst hade ändrat tonläge och dina rörelser kändes
fragmenterade
som om någonting saknades mellan andetag
men du kunde kunde kunde, kunde inte förstå vad som var fel,
du rev dig i nacken i ett försök att slita bort din hud
för att sedan slita upp ditt kranium så att du skulle
kunna släppa ut alla röster som talade i samtidigt i mun på varandra
så att du äntligen skulle kunna få ro och kunna få sova,
bara få sova en enda natt utan de där mardrömmarna som varje natt
fick dig att önska att du vore död.

Och du fortsatte utan en tanke,
utan en endaste liten tanke på vad som skulle kunna hända
för att du var ung och fri och odödlig och du såg inte dina egna begränsningar,
du var olycklig likt många andra du kände
och allting du ville, det enda du ville på denna jord var
att för en gång skull, för en enda gång skull få må bra
att för en gång skull få må bra och känna hur det känns att inte vilja dö med varje andetag
så, egentligen, vem, skulle kunna klandra dig när du tog emot glädjen när den erbjöds
i form av tabletter som gjorde att dina tankar var överallt
och ingenstans
samtidigt
och ni satt tillsammans under fläkten och talade om Montmartre och Paris och hur ni en dag
skulle erövra hela världen med era ord
och det enda du tänkte under hela tiden var hur du ville vara del av någonting mer,
tabletterna, åh de fina fina fina tabletterna, fick dig att tro att du var någonting mer,
med sin kemiska glädje lurade de in dig i ett spindelnät och du började tro på lögnerna,
lögnerna som rösterna i ditt huvud försökte lura i dig
om att känslan skulle vara för evigt
om du bara fortsatte att äta tabletterna,
allting var vackert
och du vältrade dig i känslan,
känslan av kärlek, gemenskap, storhet
av att det fanns någonting viktigare därute än dit ynkliga lilla liv
och insikten att du skulle få vara med om allting gladde dig till tårar under en köksfläkt.

Men som allting, så hade känslan nått sitt slut
och du vältrade dig plötsligt i sorg då du inte ville längta efter känslan så du fortsatte
även när allt förnuft och all logik sagt åt dig att sluta
för du var fortfarande levande, du var fortfarande ung och du måste fortfarande bra,
men det mest förrädiska är och kommer alltid att vara ungdomen
och dess tro på sig själv.

Du fann dig själv förstörd igen,
dina hjärnhalvor hade separerats och du trevade i bakhuvudet
men du kunde inte greppa tag om dem
och du försökte föreställa dig hur din hjärna såg ut men upptäckte
förskräckt,
med en förlamande känsla som överväldigade dig
att tabletterna hade stulit din fantasi
och du förstod med en smärta och en rädsla och en förtvivlan

som bara gudar och gudinnor kunnat uthärda i sin odödlighet
att du aldrig skulle kunna skriva igen,
och du föll ner i en svart avgrund där Tartaros grinade mot dig
och Kronos öppnade sina käftar redo att förtära dig,
när du föll till marken utan verktyg att ta dig upp igen
så försökte du tänka dig bort som alltid
men kunde inte och likt Atlas kände du
hur världens tyngd blev allt tyngre på dina axlar men du
kunde inte längre vila från tyngden och just när du bestämde dig
för att ta steget
att äntligen ta det där steget
som du så länge längtat efter att ta så kände du en skiftning i mörkret
och en strimma av ljus kom över ditt sinne när du inför din inre syn
kunde föreställa dig din egen begravning.

Del II – Hades eller ditt personliga limbo

Du fann dig själv,
plötsligt sliten,
mellan instinkten att leva
och önskan att dö
och viljan att leva
och saknaden efter döden.

Aldrig kunde du bestämma dig, om livet var för hemskt för att leva för,
eller för vackert för att dö för, men du förstod att du inte var menad för
att hårbärgera så många känslor,
när din känslokammare inte kunde klara av att skydda dem alla,
i sporadiska hävningar fick dina känslor utbrott efter utbrott efter utbrott
likt en vulkan,
som spydde ut sig glädje och sorg och glädje och sorg
om vartannat till dess att du inte kunde göra skillnad på vilken
känsla som fick dig att må bra
och,
vilken känsla som fick dig att må dåligt.

Du kom till den slutgiltiga slutsatsen du så länge saknat men samtidigt fruktat
då ditt liv inte var värt någonting
och du greps av den omedelbara rädslan
den omtumlande, omskakande,
tillintetgörande, förlamande rädslan

för att om ditt liv tappat sitt värde för dig,
den enda människan som inte får vara likgiltighet
vad fanns det då kvar att kämpa för?
och du slets omedelbart itu av tanken,
och du gömde dig i ditt skal för att kunna få pusta ut
medan galaxerna seglade omkring i dina tankar och du försökte att klamra dig fast
vid det som fortfarande höll dig fången i ditt kött.

Du har aldrig kunnat, på riktigt, uppskatta kärleken
om du inte iakttagit den från säkert avstånd
du har aldrig kunnat, på riktigt, förlora dig
i en annan människas doft
utan att någonstans vara rädd för att ta värmen för givet
även i en snöstorm så kommer du på dig själv med att undra
varför värmen flytt från dig.

Men det finns ingen tanke som varit mer smärtsam
än den som behandlar den vita känslan
inte behaglig som marmor,
eller stilfull som bomull
utan som känslan när det inte finns någon
i denna värld, som vill lyssna
eller som någonsin skulle vilja fylla tiden innan döden sväljer oss alla.

Du har alltid förstått dig på dig själv, mindre än någon annan
för du saknar alltid det du har haft
det som du tidigare velat ifrån vill du plötsligt ha
när du inte har det
och du skriker in i väggen som ler vitt mot dig med sin innehållslösa tapet
och du dunkar ditt huvud i väggen i hopp om att någonting skall lyssna på dig
att någonting skall förstå sig på dig bättre än vad du gör
men hur kunde någonting göra det när du inte ens kan förklara
varför du är som du är
eller varför du vill dö i ett andetag och leva i ett annat
varför du vill gräva en grav av ensamhet
och odla blommor av närhet
varför du förstör allting du har omkring dig för att nästa dag plantera nya frön
hur du aldrig aldrig aldrig, aldrig kan vara ensam
men hur fruktansvärt ont det gör att älska någon annan
hur mycket det skrämmer dig att vara så nära någon
att du alltid kan känna andetag i nacken

men hur mycket du älskar att vara så nära
att allt avstånd känns som en avgrund emellan.

Du har aldrig någonsin vetat bättre,
för ingen har sagt åt dig att du inte vill se allting
att drömma om äventyr har aldrig gjort dig lycklig
men du vet inte bättre än att vara romantiker,
och du har aldrig vetat bättre än att vilja se världen men jorden är för stor
och sfären har alltid skrämd dig mer än vad du någonsin kunnat ana,
mer än döden
mer än ensamheten
mer än sorgen
mer än allting är du rädd för det du vill ha och det du älskar
men det finns ingenting som kan stoppa dig när du vänder säkerheten ryggen
och ger dig ut på nyfödda ben som inte kan bära vikten
av alla intryck som skadar dig samtidigt som de bygger upp nya ben
i din kropp där allting hela tiden bryts och byts ut
bryts och byts ut
bryts och byts ut
bryts och byts ut
likt celler byts de ständigt ut och du har aldrig varit dig själv i dit eget personliga Limbo
där du inte kan leva men verkligen verkligen verkligen inte kan dö
och instinkten säger åt dig att göra båda samtidigt
och du hoppar ut för ett stup men ångrar dig i språnget
och du klamrar dig fast vid vad som helst som håller din tyngd
men någon dag så kommer balken att brista under din och Atlas gemensamma
ansträngning att hålla uppe världen omkring dig som kommer att fallera
och ned i avgrundens ljusuppslukande mörker kommer
du att dra med dig kosmos
så att stjärnor och planeter och månar och nebulosor och galaxer och allting
kommer att förtäras av Tartaros ogenomträngliga mörker
och inte ens där när hela verkligheten
har slitits sönder i sina grundvalar kan du bestämma dig
om du vill leva
eller om du egentligen bara vill dö.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Missbruksbarn med Poeter.se id #87339 innehar upphovsrätten